

I

Марко није волио имати баш никаква посла с докторима, ни као пацијент, ни као ислѣдник. Знао је, међутим, да га чека управо ових дана гиљање од болнице до болнице, и то га је љутило врашки. Још више га је љутило што не може да наиђе на неки поуздан траг убици докторице Целестине-Стеле Белоти. Већ је саслушао све њене колеге и колегице у болници „Др Јосип Кајфеш“ на Светом Духу, али му нитко од њих није ни најмање помогао својим мудрим и премудрим, но посве бескорисним исказима о тој чудној жени. Докторима је, изгледа, у крви да чувају тајне људске смрти, па су неповјерљиви чак и онда кад се ради о грабежном уморству, иако то нема баш никакве везе са свим оним њиховим којекаквим заклетвама, професионалном солидарношћу и осталим циркусима којима увеличавају своје промоције кад их Копешић слика у боји за часно потомство и први назива господом докторима у својим напамет наученим рекламама: „Госпон доктор, хоћемо ли једну у аули... Госпођо доктор, хоћемо ли једну пред деканатом, крај кипа...?“ А млади стручњаци одушевљено пристају на сваку позу и позадину само да још који пут чују милозвучну титулу која шушка као фамозна плава коверта.

– Тежак неки свијет ти доктори, комплицирани до зла бога – пожалио се Марко својој секретарици док су испијали задњу кавицу пред крај радног времена.

– Немој, богати, само о њима, молим те – разјаукала се секретарица која се управо вратила с двомјесечног боловања након операције жучних каменаца на Ребру.

Била је то стројна женска педесетих година. Жељела се при крају радног вијека ријешити сталних мука и блутаве дијете те упловити мирно у пензију док не навуче бери-бери болест и добије косе окице од незачињене риже кухане на голој води.

– Зар их ни ти не волиш? Интересантно да их нитко не воли, можда баш зато што их сви требају као и нас – размишљао је гласно о докторима и милицији ислѣдник Марко.

Секретарица је сасвим ненадано и бесмислено праснула у смијех. Марко се зачудио. Једва му је кроз хихотање успјела испричати своју причу:

– Знаш, прије те моје операције прегледали су ме сви по списку. Морала сам се свлачити пет пута на дан. Једном ме болничарка изнебуха прозвала и наредила, њежно и помало крволочно, како то само оне умију: „У ординацију!“ Рече ми да је у питању преглед број седам. Више ништа не рече. Ја за трен ока ђипнем из кревета и упаднем у ординацију. Тамо се по обичају, разголитим као од мајке рођена и послушно ишчекујем да видим што се то прегледава под бројем седам. Доктор је нешто писао, а ја се гола шћућурила у куту. Онда је коначно дигао поглед с оне своје писаније и упиљио га у мене. Тако ме гледао и гледао, заправо одмјеравао прилично презриво. Коначно се удостојио прићи мом кутићу и још презирније промрмљао: „Зините, госпођо, морам вам прегледати ГРЛО“. Цркла сам од стида.

Марко се и сам смијао дуго. Могао је до опипљивости себи представити тог надувеног оториноларинголога, који прегледава искључиво до зуба одјевене пацијен-

те, и уопће читаву ту комичну, глупаву, гротескну ситуацију у којој се нашла његова сирота секретарица – службеница СУП-а, ништа мање! Какве везе има грло са жучним каменчићима? То само доктори и богови знају.

Уозбиљио се кад се сјетио што га све још данас чека, иако је радни дан већ на измаку. Но, тко те у овом послу пита за радно вријеме? Уз све озбиљне задатке мора још саслушати и оног балавандера. Изјава лежи на Маркову столу.

– Што ли ће од ове наше службе бити кад одемо и ми, мислим средња гарда? Стара, ратна је већ ионако одавно у пензији – бринуо се Марко искрено.

– На млађима свијет остаје, говорио је мој покојни дид. Истина, при томе је још увијек био завидан и љут на нас млађе. Али, не можеш баш ништа промијенити. Ту ти, мој Маркане, вриједе животни закони, а не наши милицијски – рекла је секретарица.

– За њега вриједе само наши. Треба још док је зелен да схвати како народна милиција мора хумано поступати, а не на прву увреду кидисати палицом на човјека.

Секретарица је знала на кога Марко мисли. Момак је ћулио два сата пред њеним вратима у ходнику. Скакао је аптак чим би се она промолила. Био је нервозан и претрашен.

– Таква ти је млађарија. Темпераментна. Дреље се непрекидно о некаквој својој хуманости, кад тамо..

Младић је ушао са шапком испод пазуха. Укипио се крај врата и ни да трепне. Марко је морао признати да је лијеп тако уштапљен, гологлав, црнокос, с танким брчићима какве имају само осамнаестогодишњаџаци.

– А, ти тако, прво па мушко, први задатак и ти потегао палицу. Знаш ли, имењаче, да се та палица зове – одгојна палица? Што би било да америчка полиција